

Duo

DUO is een tweedelig gast-programma samengesteld door een filmpersoonlijkheid aan wie we vragen twee films te presenteren waarvan één uit het eigen oeuvre.

Le principe de DUO: un double programme composé par une personnalité du cinéma, à qui nous demandons de présenter deux films, dont une production personnelle.

ALEX STOCKMAN

NL Boy meets girl, het debuut van Léos Carax, wordt dit jaar 30, maar is een film die niet kan verouderen, omdat hij tijdloos is. Hij is gemaakt door een wonderkind van 22, en begint met een oogstrelend shot waarin een kind met de krassende stem van een grijsaard Céline citeert: «Nous voici encore seuls. Tout cela est si lent, si lourd, si triste... Bientôt je serai vieux. Et ce sera enfin fini». We schepen in voor een magische omzweving door Parijs, in de voetsporen van de in zichzelf gekeerde Alex, die op één van de memorabelste filmfeestjes ever (de baby's! de astronaut!) zijn liefde verklaart aan Mireille. Voor ik **Boy meets girl** zag, wist ik niet dat cinema, die ontzagwekkende machine, ook in staat is om signalen afkomstig van de ziel van een lichtjes neurotische, door koortsige *mal de vivre* geplaagde jonge twintiger op te vangen en te transformeren in pure poëzie. Ik kreeg ook zin om mijn liefde aan Mireille te verklaren, en de oerkracht van cinema door te geven...

FR Le premier film de Léos Carax, **Boy meets girl**, aura 30 ans cette année et pourtant, il n'a pas pris la moindre ride tant il est intemporel. Réalisé par un enfant terrible de 22 ans, le film débute par un plan magnifique dans lequel un enfant à la voix de vieux barbon cite Céline: «Nous voici encore seuls. Tout cela est si lent, si lourd, si triste... Bientôt je serai vieux. Et ce sera enfin fini». Dans le Paris du réalisme poétique auquel Carax rend hommage, nous suivons les errances d'un jeune introverti qui, dans l'une des scènes le plus mémorables du cinéma, déclare sa flamme à la belle Mireille. Avant de découvrir **Boy meets girl**, je ne savais pas que le cinéma, cette incroyable mécanique, était en mesure de capter les mouvements de l'âme d'un jeune homme en mal de vivre et de les transformer en pure poésie. J'ai eu moi-même le désir de déclarer ma flamme à Mireille et de transmettre cette force primordiale du cinéma...
Alex Stockman

DUO ALEX STOCKMAN
Maakt deel uit van de cyclus Sébastien Koeppel.
Dans le cadre du cycle Sébastien Koeppel.

25.09 19:30

Pulsar

Alex Stockman, België - Belgique 2010, Matthias Schoenaerts, Tine Van den Wyngaert, Nico Sturm / kleur - couleur / 91' / OND - ST: FR

NL Een geneesmiddelenkoerier wordt door een mysterieuze hacker tot waanzin gedreven. Poëtische paranoïathriller van Alex Stockman die vraagtekens plaatst bij onze afhankelijkheid van hi-tech communicatieapparatuur. Met een schitterende Matthias Schoenaerts en een suggestieve klankband die diep onder je huid kruipt.

Voorafgegaan door een uitgebreid gesprek met Alex Stockman.

FR Un coursier en médicaments est rendu fou par un mystérieux hacker. Thriller paranoïaque et poétique d'Alex Stockman qui interroge notre dépendance à l'appareillage de communication high-tech.

Précédé d'un long entretien avec Alex Stockman (en néerlandais).

25.09 22:00

Boy meets girl

Leos Carax, Frankrijk - France 1984, Denis Lavant, Mireille Perrier / ZW - NB / 104' / V: FR / OND - ST: FR

NL De jonge Carax verblufte met deze stijl-oefening over twee Parijse jongeren. Het contrastrijke zwart-wit, de balletachtige bewegingen en de elliptische vertelling verwijzen naar de stille film.

FR L'errance de deux adolescents en mal de vivre, dans un Paris nocturne de flippers et de néons. Le film-poème, bourré de trouvailles formelles, d'un Leos Carax débutant de 23 ans.

ANA TORFS

NL Beeldend kunstenaar Ana Torfs had als tiener een voorliefde voor toneel en fotografie. In 1986, na haar universitaire studies communicatiewetenschappen - die ze afsloot met een thesis over het werk van Andrej Tarkovsky - koos ze voor het atelier film & video aan het Sint-Lukas Hoger Instituut voor Beeldende Kunsten in Brussel, vooral omdat Chris Dercon er toen docent was. Tijdens haar studies realiseert Torfs *Jeanne la Pucelle* (1988) waarin vrienden, in hedendaagse kledij, frontaal naar de camera kijkend in strak gecadreerde beelden, fragmenten zeggen uit het zogenaamde *procès de réhabilitation* (1450) van Jeanne d'Arc. Een jaar later ziet ze *Histoires d'Amérique* van Chantal Akerman, wat haar zelfvertrouwen versterkt om op de ingeslagen weg verder te gaan. Torfs bewaart nog steeds een heel sterke herinnering aan Akermans film, die ze na al die jaren nog eens opnieuw wilde zien, want de film wordt zelden getoond en werd nooit op DVD uitgebracht.

FR Adolescente, Ana Torfs avait un faible pour le théâtre et la photographie. En 1986, après des études universitaires en science de communication, couronnées d'une thèse sur l'œuvre d'Andreï Tarkovski, elle s'inscrit à l'atelier film & vidéo au Sint-Lukas Hoger Instituut voor Beeldende Kunsten à Bruxelles, principalement parce que Chris Dercon y était enseignant. Au cours de ses études, Ana Torfs réalise *Jeanne la Pucelle* (1988) dans lequel quelques amis vêtus de habits contemporains, récitent, face caméra, des fragments du *Procès de réhabilitation* (1450) de Jeanne d'Arc. L'année suivante, elle découvre *Histoires d'Amérique* de Chantal Akerman, un film qui l'incite à poursuivre dans la voie amorcée. Ana Torfs conserve aujourd'hui encore un souvenir intense de ce film, qu'elle souhaite revoir une fois encore après toutes ces années, le film n'étant que rarement montré sur les écrans et n'existant toujours pas en DVD.

DUO ANA TORFS

Naar aanleiding van haar solotoonstelling
À l'occasion de son exposition personnelle
Ana Torfs: Echolalia, 12.09 - 14.12 / WIELS

21.11 19:30
Zyklus von Kleinigkeiten

Ana Torfs, België - Belgique / Nederland - Pays-Bas / Oostenrijk - Autriche 1998, George Van Dam, Guy Dermul, Alain Franco, Bart Meuleman, Hilde Wils / ZW - NB / 88' / V: DE / OND - ST: EN

NL Ana Torfs baseerde zich voor haar enige langspeelfilm op de zogenaamde 'conversationschrijven' die de doof geworden componist Beethoven altijd bij zich had, omdat men elke mededeling of vraag aan hem moest opschrijven. Zijn antwoorden staan er niet bij, spreken kon hij immers nog. Dat levert een fascinerend 'afwezig' portret op.

Voorafgegaan door een uitgebreid gesprek met Ana Torfs.

FR L'artiste Ana Torfs a fondé son premier et seul long métrage sur les carnets de conversations de Beethoven que ses visiteurs utilisaient pour des entretiens écrits avec le compositeur devenu sourd. À travers ces notes insignifiantes recelant le secret d'émotions essentielles, l'histoire en creux d'un héros invisible, rythmée par sa musique.

Précédé d'un long entretien bilingue avec Ana Torfs.

21.11 22:00

Histoires d'Amérique

Chantal Akerman, België - Belgique / Frankrijk - France 1989, Maurice Brenner, Carl Don, Eszter Balint / kleur - couleur / 100' / OND - ST: FR

NL Akerman omschreef haar betoverende mozaïek van de diaspora in het moderne New York als 'mijn eigen ingebeelde Amarcord'. Voor het eerst graaft de cineaste echt diep naar haar joodse identiteit.

FR Dans un terrain vague de NY, le récit par des immigrés juifs de leurs souvenirs, rêves et anecdotes. Jouées face caméra par des acteurs, des saynettes construites sur la répétition de plans fixes alternant émotion grave et humour juif, pour une ample litanie sur la force de vie.